

B. Pedersen: Jeg havde egentlig ikke tænkt at ville tage Ordet i denne Sag, men da det ærede Medlem, der først havde Ordet, det ærede Medlem fra Ringsted (Vairidjen), nu har omtalt mit Standpunkt i det Udvalg, der var nedsat i 1887 angaaende denne Sag, skal jeg tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger. Det er ganske rigtigt, at jeg den Gang havde, og jeg kan tilføje: ogsaa nu har den Mening, at man helst burde gaa til en Deling af Taarnby—Sundbyernes Kommune. Det er muligt, at jeg husker fejl, men det staar for mig, som om der en Gang for lang Tid siden har været et Andragende inde fra Flertallet af Bælgerne i Kommunen om en Afskillelse, men det er muligt, jeg husker fejl i det Spørgsmaal. Men jeg har ogsaa været opmærksom paa, at man i Sogneraadet der bestandig har været uenig om Delingspørgsmaalet; der har været et Flertal, saa vidt jeg erindrer, paa 7 Medlemmer, der har udtalt sig imod Delingen, og jeg tror, at 4 Medlemmer have udtalt sig for Delingen. Den Kommission, som blev nedsat i 1882 af det højtærede Indenrigsministerium, har i sin Betænkning nærmest udtalt sig til Fordel for Delingen, uden at den dog aldeles bestemt har holdt derpaa, men den forudsætter, at der utvivlsomt vil fremkomme Andragender fra Sogneraadet, der ville gaa i den Retning, og saa anbefaler Kommissionen ogsaa, at det sker. Der er jo ogsaa ved flere Lejligheder fremkommet Udtaleser til Fordel for en saadan Deling. Jeg kan minde, at et nu afdød Medlem af dette Ting, det ærede Medlem, som repræsenterede Byngbykredsen (Røsen), og som var Medlem af Kjøbenhavns Amtsråd, udtalte sig meget indtrængende her i Salen til Fordel for Delingen. Den højtærede Minister udtalte den Gang — det var i 1887 — at en Afskillelse af den nuværende Taarnby—Sundbyernes Kommune i to Sogne kunde der ikke være Tale om at bevilge, før vi kom til en Ordning, som tilfredsstillede, og Ministeren tilføjede: „Altsaa Ordningen maa komme forud for Afskillelsen, Afskillelsen kan ikke gaa forud for Ordningen.“ Det er muligt, at den højtærede Minister har Ret, men jeg er dog tilbøjelig til at mene, at det vilde være mere naturligt og korrekt, dersom man overhovedet mener, at en Afskillelse med Tiden skal finde Sted, at man saa snarest muligt faar en saadan Afskillelse og saa afpasser Ordningen efter de forstelligartede Forhold, som ere til Stede i saa høj Grad i de to Dele af Sognet. Men jeg skal indrømme den højtærede Minister, at saa længe der ikke foreligger et aldeles bestemt Andra-

gende, støttet til den Lovregel, som jo siger, hvorledes slige Ting skulle fremkomme, kan der fornuftigvis ikke være Tale om det. Deri er jeg altsaa enig med den sidste ærede Taler, at om Tvang kan der ikke være Tale her, men jeg kan ikke se rettere, end at ved en saa stor Kommune som denne, som er saa uensartet, bidrage Forholdene virkelig, dersom der da nogen Sinde skal være Tale om Deling af en Kommune, i allerhøjeste Grad til, at noget saadant sker her. Man ser jo, at Taarnby, der nærmest maa betragtes som Landkommune, har en saa uforholdsmæssig stor Del af det høje Hartkorn, som jo er der, og som maa bære den urimelige Hartkornstat, medens Sundbyerne kun have en aldeles forsvindende Del af Hartkornet, men derimod et saa overvældende Antal af Personer fremfor Taarnby. Men naar en Deling ikke kan ske for Ojeblikket, skal jeg selvfølgelig ikke gaa videre ind derpaa, uagtet jeg fremdeles maa anfede for at være den retfærdigste og naturlige Ordning og ogsaa den holdbareste i Tidens Længde. Naar nu den højtærede Minister i sit Lovforslag har foreslaaet, at der paalægges en Husstat i hele Kommunen — nu har man taget Taarnby med — saa skal jeg erkende, at naar man ikke kan faa en Deling af Kommunen gennemført, og det vist overordentlig heldigt, at man her faar et nyt Skatteobjekt, som dog bidrager lidt til at lempe noget ved de yderst uheldige Forhold, som særlig gaa ud over Taarnby Kommune. Det er bekendt, at i Sundbyerne er der en stor Masse Fabrikker, som jo selvfølgelig bevirke, at der bliver et meget stort Antal Arbejdere, der nødvendigvis maa komme til at ligge Kommunen til Byrde, hvorimod Fabriksejerne, de, der drive Fabrikkerne, paa Grund af, at de nok i Reglen bo her i Hovedstaden, jo ikke kunne bestattes efter de nuværende Statteregler — man kommer uvillaarlig til at tænke paa Uffeliggheden af en mellemkommunal Bestatningslov. Naar Forholdet er saaledes, er det aabenbart, at her har Taarnby Kommune egentlig i og for sig ikke noget naturligt Tilknætningspunkt over for de Forhold, som gøre sig gældende i Sundbyernes Kommune. Uagtet jeg ikke har umiddelbar Forbindelse med disse Kommuner, har jeg, da disse Spørgsmaal have været oppe saa mange Aar, ikke kunnet undlade at lægge Mærke til de i højeste Grad uheldige Forhold, der blive mere og mere utaaelige, og derfor vilde jeg inderlig ønske, at der virkelig kunde ske en saadan Ordning, som jeg har antydnet. Jeg kan ikke andet end fuldt ud tiltræde den Opfattelse, som den ærede Minister her er fremkommen med